

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/263/2021
Identifikačné číslo spisu:	6714215061
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6714215061.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu W.. G. T., G., bývajúceho vo X., XX. C. XXX/XX, zastúpeného TOMÁŠ KOHÚT, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP 74/28, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Kutuzovova 8, o zaplatenie primeraného zadosťučinenia, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 6Cpr/4/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. decembra 2020 sp. zn. 12CoPr/2/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 22. októbra 2018 č. k. 6Cpr/4/2014-257 žalobu zamietol (I. výrok). O trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 % (II. výrok). Ďalej priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi vo výške 100 % (III. výrok). Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 39a ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky (ďalej aj „zákon o štátnej službe“), § 2 ods. 2, ods. 3 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon) (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) a vecne tým, že v intenciách odvolacieho súdu sa dokazovaním zamerail na preukázanie esenciálnej zložky tvrdenia opodstatnenosti podanej antidiskriminačnej žaloby žalobcom, a to otázkou zapožičania hodnosti „major“ iným vojakom v inkriminovanom období, ktorí boli v rovnakom, alebo v porovnateľnom postavení. Z prehľadu funkcií s číslom vojenskej špecializácie 409 po útvaroch ozbrojených síl Slovenskej republiky v sledovanom období zistil, aké funkcie danej špecializácie existovali, pričom išlo o funkcie s rôznymi názvami a plánovanými hodnotami na funkciu od hodnosti čatár, rotný, rotmajster, poručík, nadporučík, kapitán, major a podplukovník. Považoval za vylúčené, aby za komparáciu vo vzťahu k žalobcovi bola považovaná funkcia s číslom vojenskej špecializácie 409, na ktorú bola plánovaná iná hodnosť či už nižšia alebo vyššia ako mal plánovaný

žalobca. V zmysle kategórie porovnateľnosti do úvahy vychádzal iba z funkcie s číslom vojenskej špecializácie 409, na ktorú bola plánovaná hodnosť „major“ tak, ako to bolo v prípade žalobcu, pričom okrem funkcie náčelníka zmeny operačného centra vo VÚ 3030 Zvolen, ktorú zastával aj žalobca, mali v rozhodnom období plánovanú hodnosť „major“ len funkcie:

- vedúci starší dôstojník - špecialista vo VÚ 3333 Zvolen,
- náčelník strediska vo VÚ 3030 Zvolen,
- náčelník oddelenia vo VÚ 3030 Zvolen,
- veliteľ letky vo VÚ 4977 Sliač, t. j. Taktické krídlo Sliač,
- veliteľ letky vo VÚ 1201 Kuchyňa, t. j. Dopravné krídlo Kuchyňa,
- veliteľ letky vo VÚ 6335 Prešov, t. j. Vrtuľníkové krídlo Prešov.

V prípade ani jednej z uvedených funkcií, nezistil, že išlo o porovnateľnú situáciu vo vzťahu k žalobcovi, a to vzhľadom na odlišný opis činnosti od opisu činnosti žalobcu, a preto nemohol konštatovať, že profesionálny vojak ustanovený do tejto funkcie bol v rozhodnom období v porovnateľnej situácii ako žalobca. Okrem odlišného opisu činnosti, než akú mal žalobca, išlo o funkciu priameho nadriadeného v porovnaní so žalobcom, a to u náčelníka strediska vo VÚ 3030 Zvolen a navyše išlo o funkciu s priamymi podriadenými na rozdiel od funkcie žalobcu, ktorý priamych podriadených nemal. V prípade funkcie veliteľ letky vo VÚ 4977 Sliač, veliteľ letky VÚ 1201 Kuchyňa a veliteľ letky VÚ 6335 Prešov, išlo opäť o odlišné opisy činnosti, išlo o funkcie v úplne odlišných vojenských útvaroch ozbrojených síl SR, a navyše išlo o funkcie s priamymi podriadenými na rozdiel od funkcie žalobcu, preto neboli v porovnateľnej situácii ako žalobca. Za jediného komparátora vo vzťahu k žalobcovi a porovnávaní či nedošlo k antidiskriminačnému konaniu považoval výlučne profesionálneho vojaka ustanoveného do rovnakej funkcie ako žalobca - funkcie náčelníka zmeny operačného centra ČVO 409, plánovaná hodnosť 55 - „major“, pričom v čase ustanovenia do funkcie tento vojak dosiahol hodnosť kapitán. Z predložených listinných dôkazov, ktoré nemal k dispozícii odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní proti prvému rozsudku okresného súdu, a to zo zoznamu profesionálnych vojakov na funkciách náčelník zmeny operačného centra s plánovanou hodnosťou major v sledovanom období, t. j. v čase od 01.01.2012 do 31.12.2015 zistil, že v danom období bolo ustanovených na rovnakú funkciu ako žalobca spolu desať profesionálnych vojakov (vrátane žalobcu), z čoho štyria boli do uvedenej funkcie ustanovení s dosiahnutou hodnosťou „kapitán“ (vrátane žalobcu), pričom ani jednému z daných vojakov nebola zo strany ministra obrany Slovenskej republiky zapožičaná hodnosť „major“. Okresný súd dokazovaním vyriešil otázku zapožičania hodnosti „major“ v rozhodnom období iným vojakom v rovnakom postavení a zaradení ako žalobca. Nakoľko nezistil preukázanie vyžadovanej podmienky, nemal dôvod zaoberať sa otázkou, či došlo alebo nedošlo k niektorej z foriem diskriminácie podľa § 2a ods. 1, 2 antidiskriminačného zákona. Zároveň zdôraznil, že podľa § 39a ods. 1 zákona o štátnej službe išlo o fakultatívnu možnosť ministra obrany SR zapožičať vyššiu hodnosť profesionálnemu vojakovi ustanovenému do funkcie, na ktorú je plánovaná vyššia hodnosť, teda nešlo o obligatórnu povinnosť ministra, kedy by dotknutý profesionálny vojak mal zákonný nárok na zapožičanie vyššej hodnosti v zákonom definovanej funkcii. Bol to výlučne minister obrany Slovenskej republiky, ktorý bol oprávnený rozhodnúť, komu zapožičia vyššiu hodnosť a komu nie. Preto nebol oprávnený zasahovať do daných kompetencií, ako aj právomoci ústredného orgánu štátnej správy v oblasti obrany Slovenskej republiky. Poukázal na dôvody zamietnutia žaloby s poukazom na dôkazy, ktorými odvolací súd v rámci predchádzajúceho odvolacieho konania nedisponoval. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 396 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 10. decembra 2020 sp. zn. 12CoPr/2/2019 potvrdil rozsudok okresného súdu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že okresný súd prejednávajú vec správne podrobil testu diskriminácie, vychádzajúcemu z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorý pozostáva zo 1/ zistenia, či ide o porovnateľných jednotlivcov alebo skupinu osôb, 2/ zistenia, či je s nimi zaobchádzané odlišne na základe niektorého zo zakázaných dôvodov, 3/ zistenia, či odlišné zaobchádzanie spôsobilo dotknutej osobe ujmu (uložením povinnosti alebo odopretím práva), 4/ zistenia, či je toto odlišné zaobchádzanie ospravedlniteľné tým, že a/ sleduje legitímny záujem a b/ je primerané; ospravedlniteľnosť odlišného zaobchádzania sa odvíja aj od jeho dôvodu a 5/ zistenia miery závažnosti

dôvodu odlišného zaobchádzania, od ktorej sa odvíja aj intenzita prieskumu zo strany súdu. Súd prvej inštancie vysvetlil, že v rozhodnom období nemal preukázanú jednu z daných podmienok pre posúdenie diskriminácie a to zistenie porovnateľných jednotlivcov, preto nebol zistený základ nároku. Ani ďalší argument žalobcu, že nebolo správne brať do úvahy iba vojakov vykonávajúcich funkciu náčelníka zmeny operačného centra, ale mal byť porovnávaný s každým vojakom ČVO 409, ktorému bola zapožičaná vyššia hodnosť, nevzhliadol odvolací súd za dôvodný, pretože nemožno akceptovať aby bol žalobca posudzovaný s vojakmi, ktorí mali inú hodnosť, iný opis činnosti, teda boli zaradení na inú pozíciu s iným výkonom činnosti. Správne preto súd prvej inštancie konštatoval, že pre porovnanie bolo vziať iba vojakov ustanovených do funkcie ako bol žalobca s dosiahnutou hodnosťou kapitán, pričom dokazovaním bolo preukázané, že ani jednému z nich nebola zapožičaná hodnosť major. Odvolací súd si plne osvojil závery súdu prvej inštancie, ktorý správne skúmal okruh komparátorov vo vzťahu k žalobcovi, a nakoľko ich nezistil, nemal naplnenú jednu z podmienok pre posudzovanie niektorej z foriem diskriminácie. Vychádzajúc zo zásady preneseného dôkazného bremena na žalovaného, tento predložil v spore také relevantné dôkazy, z ktorých vyplývalo (bez dôvodných pochybností), že žiadnej osobe, správne zistenej na účely porovnania v rovnakej či porovnateľnej situácii, nebola v rozhodnom období zapožičaná hodnosť major. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Za právnu otázku považoval otázku, ktorý profesionálny vojak je vo vzťahu k inému vojakovi v postavení osoby v porovnateľnej situácii pri zapožičaní hodnosti ministrom obrany Slovenskej republiky podľa § 39a zákona o štátnej službe, na účely dodržania zásady rovnakého zaobchádzania pri zapožičaní hodností. Dovolacím dôvodom bolo nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Právny názor odvolacieho súdu považoval za nesprávny, nakoľko tento na vzniknutú situáciu prijal neprijateľne reštriktívny výklad komparátora vo vzťahu k žalobcovi. Za komparátora súd označil výlučne osoby v rovnakom postavení ako žalobca. Postavenie žalobcu mal súd porovnávať s tými dôstojníkmi s hodnosťou kapitána v rámci ČVO 409, ktorým bola zapožičaná hodnosť major a stanoviť, prečo sa tak udialo vo vzťahu k nim a vo vzťahu k žalobcovi nie. Bolo nesprávne tvrdenie súdu, že vo vzťahu k žalobcovi možno prípadnú diskrimináciu skúmať výlučne k tým vojakom, ktorí sú zaradení na rovnakú funkciu ako žalobca, teda vo vzťahu k vojakom, ktorí sú v identickom postavení ako žalobca. Dovolateľ bol názoru, že zaradenie do ČVO 409, dôstojnícka hodnosť, zaradenie do funkcie s vyššou plánovanou hodnosťou než akú vojak dosiahol, podanie žiadosti o zapožičanie vyššej hodnosti sú okolnosťami, na základe ktorých sú iní vojaci vo vzťahu k žalobcovi osobami v porovnateľnom postavení. Aj napriek uvedenému súd tieto osoby nepovažoval za komparátorov vo vzťahu k žalobcovi, nakoľko za komparátora v rozpore s § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona považoval výlučne osoby v identickom postavení ako žalobca, čiže súd prijal najreštriktívnejší možný výklad vo vzťahu k pojmu „osoba v porovnateľnej situácii“, kedy za takúto osobu v podstate označil výlučne osobu v identickom postavení. Uviedol, že takýto výklad bol v rozpore s účelom antidiskriminačného zákona, ale aj so všeobecným princípom spravodlivosti, osobitne, keď v aktuálnom období dochádza k podstatnej tendencii rozširovať ochranu pred diskrimináciou a nie ju zužovať. Súd sa nezaoberal dokazovaním vo vzťahu k diskriminácii. Nebola vyriešená otázka, prečo niektorým vojakom v porovnateľnom postavení ako žalobca funkcia zapožičaná bola a žalobcovi nie. Nespochybnil fakultatívnosť možnosti ministra obrany zapožičať vojakovi hodnosť, avšak táto právomoc nesmie byť využívaná diskriminačne, nakoľko fakultatívnosť neznamená svojvoľnosť. Vzhľadom na uvedené bolo zrejmé, že rozhodnutie záviselo od posúdenia právnej otázky, ktorý profesionálny vojak je vo vzťahu k inému vojakovi v postavení osoby v porovnateľnej situácii pri zapožičaní hodnosti ministrom obrany Slovenskej republiky podľa § 39a zákona o štátnej službe. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolateľ postavil dovolanie na otázke, ktorá bola do značnej miery otázkou skutkovou, nie relevantnou právnou otázkou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vo vzťahu k argumentom, ktoré boli podstatné a rozhodujúce pre rozhodnutie predmetnej právnej veci dostatočné a zrozumiteľné a nebolo možné

považovať za arbitrárne, svojvoľné, resp. nepreskúmateľné. Rozhodnutie odvolacieho súdu tvorilo logický celok, obsahovalo dostatočnú argumentáciu k odvolacím námietkam žalobcu. Navrhol, aby dovolanie žalobcu dovolací súd odmietol ako procesne neprípustné v zmysle § 447 CSP, alternatívne podľa § 448 CSP ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

6. V danom prípade žalobca vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

7.1. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková), ktorá musí mať zreteľné charakteristické znaky. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie, ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/126/2017, 2Cdo/225/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/89/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/73/2017).

7.2. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, uviesť ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018).

7.3. Pred posúdením samotného „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) dovolací súd opakovane uvádza, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

7.4. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej aplikácie na podklade skutkových zistení (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

7.5. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. V prípade absencie náležitého vymedzenia právnej otázky najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

7.6. Dovolateľ v dovolaní vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP položil otázku, ktorý profesionálny vojak je vo vzťahu k inému vojakovi v postavení osoby v porovnateľnej situácii pri zapožičiavaní hodnosti ministrom obrany Slovenskej republiky podľa § 39a zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky, na účely dodržiavania zásady rovnakého zaobchádzania pri zapožičiavaní hodností, pričom dovolateľ bol toho názoru, že pri výkone štátnej služby profesionálneho vojaka bol diskriminovaný na tom základe, že na rozdiel od niektorých profesionálnych vojakov, ktorí boli v rámci výkonu štátnej služby v obdobnom postavení ako on, bola týmto subjektom zapožičaná vyššia hodnosť podľa § 39a zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky, zatiaľ čo jemu nie. Nesúhlasil s reštriktívnym výkladom osoby komparátora vo vzťahu k nemu. Uviedol, že za komparátora súd označil výlučne osoby v rovnakom postavení ako žalobca, hoci zákon predpokladá, že komparátorom vo vzťahu k osobe, ktorá tvrdí, že bola diskriminovaná, môže byť aj osoba v obdobnom postavení. Podľa názoru žalobcu mal súd jeho postavenie porovnávať s tými dôstojníkmi s hodnosťou kapitána v rámci ČVO 409, ktorým bola zapožičaná hodnosť major, nielen s tými, ktorým hodnosť zapožičaná nebola. Žalobca považuje za nepochybné, že ak aj komparátorom vo vzťahu k nemu nie sú všetci vojaci v ČVO 409, tak sú nimi aspoň vojaci v ČVO 409, ktorým bola zapožičaná dôstojnícka hodnosť, prípadne aspoň vojaci v ČVO 409, ktorým bola zapožičaná hodnosť major z dôvodu, že boli zaradení do funkcie, na ktorú bola takáto hodnosť plánovaná. Je názoru, že takíto vojaci existujú, existujú teda osoby s obdobným postavením ako žalobca, ktoré boli oproti žalobcovi bezdôvodne zvýhodnené.

8. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). So zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie taká otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine) ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Ak teda procesná strana v dovolaní prípustnosť, ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nevymedzí právnú otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a neobsahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky preto nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

9. Odvolací súd, ale i súd prvej inštancie (jeho právne závery majú pre dovolacie konanie tiež svoj význam - pozri § 387 ods. 1 a 2 CSP, pozn.) v posudzovanej veci založili svoje právne závery na skutočnosti, že vykonaným dokazovaním vyriešili otázku zapožičania hodnosti „major“ v dotknutom období iným vojakom, ktorí boli v rovnakom postavení a zaradení ako žalobca a že ustanovenie § 39a ods. 1 zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov jednoznačne jasne a zrozumiteľne uvádza fakultatívnu možnosť ministra obrany zapožičať profesionálnemu vojakovi ustanovenému do funkcie, na ktorú je plánovaná vyššia hodnosť aj vyššiu hodnosť. V žiadnom prípade nejde o obligatórnu povinnosť ministra, kedy by dotknutý profesionálny vojak mal zákonný nárok na zapožičanie vyššej hodnosti v zákonom definovanej funkcii. Výlučne minister rozhodne, komu zapožičia vyššiu hodnosť a komu nezapožičia vyššiu hodnosť.

10. K žalobcovej nastolenej dovolacej otázke o aplikovateľnosti § 39a zákona o štátnej službe v danej veci je reálna pochybnosť o tom, či ide o otázku právnú ale skutkovú, keďže jej zodpovedanie nižšími súdmi, sa viazalo v prevažujúcom rozsahu na proces zisťovania skutočného stavu a samotné dokazovanie (napr. listinné dôkazy). Takto zisteným dokazovaním ustálený skutkový základ sporu (resp. takto vyriešená otázka skutkovej povahy) nemožno v dovolacom konaní úspešne spochybňovať v rámci podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Dovolateľ v dovolaní vyjadril svoj zásadný nesúhlas s

názorom odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) ohľadom výkladu komparátora, pretože za komparátora označil výlučne osoby v rovnakom postavení ako bol on, teda vojakov ustanovených do funkcie náčelníka zmeny operačného centra, číslo vojenskej odbornosti 409 s plánovacou hodnotou major, ktorí mali v čase ustanovenia do uvedenej funkcie hodnotu kapitán. Uvedený záver súdov nižších inštancií bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy viedli k právnomu záveru a prijatiu ich rozhodnutia o zamietnutí žaloby o poskytnutie peňažnej satisfakcie. Číže žalobca postavil dovolanie na otázku, ktorá je otázkou skutkovou, nie relevantnou právnou otázkou v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Predložením svojho názoru na skutkový stav, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnomu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam.

11. Dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľom formulovaná dovolacia námietka má charakter námietky nesprávneho hodnotenia dôkazov a následne nesprávneho právneho posúdenia veci, no dovolateľom formulovaná otázka nepredstavuje vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

12. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je dovolanie žalobcu neprípustné s poukazom na § 447 písm. f/ CSP.

13. V uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté nemusí dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodniť (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.